

Arrest

nr. 236 420 van 5 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. VAN DER LINDEN
Steenweg op Antwerpen 48
2300 TURNHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 8 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. VAN DER LINDEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 12 november 2018 dient de verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Op 24 december 2019 wordt voormeld verzoek door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet-ontvankelijk verklaard omdat verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“NIET-ONTVANKELIJK VERZOEK (INTERNATIONALE BESCHERMING IN EEN ANDERE EU LIDSTAAT)

A. F., Z. (..)

Nationaal nummer: xxxxxxxxxxxx

CG nummer: xxxxxxxx

DVZ nummer: xxxxxxxxx

Asielaanvraag: 12/11/2018

Overdracht CGVS: 22/10/2019

U werd op 16 december 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS), van 09u00 tot 11u06. U werd bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, meester VAN DER LINDEN, Nele was aanwezig gedurende het gehele persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart een Somalisch staatsburger te zijn van Darod origine. U verklaart dat u op 2 juni 1999 bent geboren te Garowe.

U verliet uw land en u begon uw tocht naar Europa. U werd op zee gered. Uw vingerafdrukken werden door de Italiaanse autoriteiten genomen. U diende daarbij een verzoek om internationale bescherming in.

Aangezien u minderjarig was, werd u in een opvangcentrum voor minderjarigen opgevangen en kon u naar school gaan. Eens u meerderjarig werd, werd u naar een ander opvangcentrum gebracht. U ontving internationale bescherming waardoor u het opvangcentrum diende te verlaten. U werd echter ernstig ziek waardoor u naar het ziekenhuis werd gebracht. U werd er behandeld voor TBC. Nadat u uit het ziekenhuis werd ontslagen, kon u nog enkele maanden in het opvangcentrum verblijven. Vervolgens diende u te vertrekken. U moest wel maandelijks naar het ziekenhuis gaan voor de TBC-behandeling.

U besloot om Italië te verlaten omdat u er de levensomstandigheden te moeilijk vond. U ging naar Frankrijk alwaar u asiel aanvroeg. Frankrijk wilde u echter naar Italië terugsturen waardoor u besloot om naar België te gaan.

Op 12 november 2018 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor; documenten waaruit blijkt dat u internationale bescherming werd verleend in Italië, een scan van het paspoort van uw moeder, verschillende medische documenten, een getuigenis van een sociaal assistent, artikels over de situatie in Italië voor verzoekers om internationale bescherming en een attest waaruit blijkt dat u Franse les heeft gevolgd in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Uit uw verklaringen en de documenten die u voorlegt blijkt dat u de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Italië. U legt uw vluchtelingenpaspoort voor, met nr MC0030500, uitgegeven op 3 augustus 2018.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Italië heeft verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Italië gelden. In het bijzonder verklaart u dat u vreest dat u in Italië geen afdoende medische verzorging zal krijgen. U vreest dat u er geen werk en huisvesting zal vinden.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie

genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Italië verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Italië en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Verder haalt u aan dat u in Italië onvoldoende medische verzorging kreeg. Echter, toen u TBC opliep werd u in het ziekenhuis opgenomen en kreeg u verzorging (zie notities CGVS, p 7). Ook na het ontslag in het ziekenhuis bleef u door het ziekenhuis opgevolgd en kreeg u medicatie (zie notities CGVS, p 11). U geeft aan dat u in Italië een knieblesure opliep en dat u hiervoor geen verzorging kreeg. Echter, u bent naar het ziekenhuis gegaan en er werden onderzoeken uitgevoerd om de ernst van de knieblesure na te gaan (zie notities CGVS, p 12). U kreeg in Italië de dringende medische hulp die u nodig had.

U geeft tevens aan dat u in Italië geen werk kon vinden. U verklaart echter dat u slechts twee keer naar een interim-bureau bent gegaan om werk te vinden, waarvan één keer terwijl u nog minderjarig was. Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg niet dat u voldoende heeft ondernomen om werk te vinden.

U verklaart dat u geen stappen heeft ondernomen om een huis te zoeken aangezien u geen geld zou hebben gehad (zie notities CGVS, p 12). Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg dat u niets heeft ondernomen om een huis te vinden.

U geeft aan dat het wel veilig was in Italië (zie notities CGVS, p 13). Er dient vastgesteld dat op basis van uw verklaringen in dit verband, niet kan worden besloten dat dit als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd kan worden. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast, waardoor het leven in het land waar u internationale bescherming verkreeg, in casu Italië, ondraaglijk wordt. Uit al het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt in Italië dermate geïsoleerd en systematisch gediscrimineerd te worden, dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die

internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen.

Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen. U legt een document voor waaruit blijkt dat u internationale bescherming in Italië heeft verkregen, wat niet wordt betwist. U legt een scan voor van het paspoort van uw moeder. De door u voorgehouden nationaliteit werd niet nader onderzocht in kader van uw verzoek om internationale bescherming aangezien u reeds internationale bescherming geniet in Italië voor de problemen die u in uw land van oorsprong zou hebben ondervonden. Voorts legt u verschillende documenten voor met betrekking tot uw gezondheid. U verklaart dat u genezen bent van TBC maar dat u misschien zal geopereerd worden aan uw knie. Daar u ook in België nog niet bent geopereerd aan uw knie, kan er vanuit gegaan worden dat uw knieletsel geen dringende medische verzorging behoeft. U legt verder ook een document voor opgesteld door een sociaal assistent van het opvangcentrum waar u verblijft, Alicja Gorzynska. Ze haalt aan dat u stress heeft en dat u meer omkadering behoeft dan andere bewoners. Omwille van deze redenen kan u echter geen internationale bescherming worden verleend ten aanzien van Italië. Om aan te tonen dat u vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten uw ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of uw politieke overtuiging. De door uw sociaal assistent aangegeven redenen om Italië te verlaten, zijnde het feit dat u stress heeft omwille van de situatie in Italië alsook dat u extra ondersteuning zou behoeven, vallen als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag. Noch uit het persoonlijk onderhoud noch uit de voorgelegde documenten blijkt dat uw persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat u een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat u een groter risico loopt dan andere burgers in Italië op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. De artikels die uw advocaat neerlegt gaan over verzoekers om internationale bescherming in Italië. Aangezien u over internationale bescherming beschikt in Italië, zijn deze artikels niet van toepassing op u. Tot slot legt u ook een attest voor waaruit blijkt dat u Franse taalles heeft gevolgd. Deze documenten kunnen op geen enkele manier aantonen om welke reden u niet langer beroep zou kunnen doen op de internationale bescherming u geboden door Italië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Somalië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd betoogt de verzoekende partij als volgt:

"SCHENDING VAN ART. 48/3, 48/4, 48/6, 57 en 62 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980, VAN HET ART. 1, 2 VAN DE CONVENTIE VAN GENEVE VAN 28 JULI 1951 EN ART. 3 EVRM.

SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT IN SAMENHANG MET DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT ALS ALGEMEEN RECHTSBEGINSEL, SCHENDING APPRECIATIEBEVOEGDHEID

Het CGVS verklaart bij beslissing van 24.12.2019 het verzoek om internationale bescherming van verzoeker onontvankelijk daar blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een ander EU land.

Verzoeker is immers erkend als vluchteling in Italië.

Echter, stelt het CGVS zelf in de bestreden beslissing dat verzoeker, ondanks zijn statuut in Italië, elementen naar voren kan brengen waaruit zou kunnen blijken dat de bescherming in deze lidstaat niet actueel of ontoereikend zou zijn.

Doch meent het CGVS dat verzoeker geen elementen zou hebben vermeld waaruit zou kunnen blijken dat hij Italië heeft verlaten wegens gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Het CGVS verwijst vervolgens naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM Mohammed Hussein ea / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013) stellende dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming. Deze redenering moet volgens het CGVS tevens gevolgd worden wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Volgens het CGVS dient er te worden vastgesteld dat verzoekers basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Italië en dat zijn levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

Verzoeker zou volgens het CGVS voldoende medische zorg hebben verkregen, en niet genoeg zijn best hebben gedaan om werk en huisvesting te vinden.

De verklaringen van verzoeker, noch de overgelegde documenten, zouden aantonen dat de persoonlijke omstandigheden van verzoeker van die aard zouden zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid zou hebben, aldus het CGVS.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS op geen enkele manier rekening houdt met het profiel van verzoeker, hetgeen het CGVS volgens het eigen gehoorhandvest wel verplicht is te doen.

De raadsman van verzoeker heeft hier nadrukkelijk op gewezen.

Verzoeker is immers een nog zeer jonge man die als minderjarige zijn land heeft moeten verlaten en heel wat ontberingen heeft moeten verduren, zowel onderweg, als in Italië.

De sociaal assistente van verzoeker, die omwille van haar opleiding, functie en dagdagelijkse omgang met verzoeker dient te worden beschouwd als deskundige ter zake, verwoordt dit zeer duidelijk in haar verklaring (verklaring die na het gehoor door verzoekers raadsman werd vertaald naar het Nederlands en werd neergelegd - zie stuk 8)

De sociaal assistente stelt in haar verklaring dat :

"J'ai l'occasion de suivre son dossier régulièrement de son arrivée. Durant nos rencontres, j'ai pu observer quelques symptômes qui me semblent très importants et qui reflètent parfaitement son état.

Le jeune Zakaria est arrivé chez nous du COO ci Neder-Over-Heembeek très inquiet par rapport à son future et, en particulier, par rapport à sa santé. Après être déclaré majeur, il est perdu, se sent très seul et a besoin d'être soutenu. Cette situation génère beaucoup de stress chez le jeune. Il dort mal et fait des cauchemars. Il s'inquiète de ne pas pouvoir bénéficier d'une aide médicale correcte s'il est renvoyé en Italie et de se retrouver de nouveau dans la rue. C'est un jeune très discret, posé, pudique et très respectueux.

Il a été pris en charge directement par notre service médical pour une méningite tuberculeuse après son arrivée dans notre centre. Il se plaint également des douleurs au niveau de sa jambe gauche.

Ayant eu l'habitude de travailler avec un public très jeune car notre centre accueillait dans le passé également des MENA de 15 à 18 ans, je constate que Zakaria se comporte plutôt comme un adolescent. J'ai dû même modifier mon travail en fonction de lui. Il est impossible de travailler avec lui en tant que personne adulte. Il a besoin d'approche tout à fait différente dans la gestion de sa procédure."

Uit de verklaringen van de sociaal assistente blijkt dat verzoeker dient te worden beschouwd als zijnde zeer jong en kwetsbaar en niet zonder meer kan worden behandeld als volwassene. Verzoeker heeft nood aan omkadering en begeleiding.

Dat het CGVS in de bestreden beslissing stelt dat uit de verklaringen van de sociaal assistente enkel blijkt dat verzoeker gestresseerd is, toont aan dat het CGVS onvoldoende aandacht en zorg heeft besteed aan dit dossier.

Zo minimaliseert het CGVS eveneens de medische problemen van verzoeker.

Verzoeker heeft in Italië een zeer ernstige vorm van TBC (tuberculose meningitis) opgelopen. Hij werd hiervoor in het ziekenhuis opgenomen en verkreeg nadien nog medicatie. Hieruit leidt het CGVS af dat dat verzoeker voldoende medische zorg heeft verkregen in Italië.

Niets is minder waar, zoals uit de verklaringen van verzoeker en de overgelegde medische stukken blijkt. Immers, liep verzoeker deze ernstige aandoening op in Italië en werd verzoeker pas naar het ziekenhuis overgebracht toen hij zich reeds in comateuze toestand bevond. Terwijl hij in het ziekenhuis lag werd hem de beslissing van erkenning als vluchteling betekend en bijgevolg diende hij normaal het centrum te verlaten. Na ontslag uit het ziekenhuis werd hem een respijtermijn van 2 maanden opvang gegeven en daarna kon hij de straat op, en dit terwijl hij amper in staat was om zelfstandig te stappen. Het feit dat hij op eigen initiatief medicatie kon komen 'bedelen' in het ziekenhuis, volstaat niet om te concluderen dat verzoeker in Italië adequate medische hulp heeft verkregen.

Het is pas na zijn aankomst in België en door optreden van de medische dienst van het opvangcentrum dat verzoeker de juiste opvolging en behandeling heeft verkregen.

Verzoeker heeft daarenboven een knieblesure opgelopen in Italië waarbij hij het medisch advies kreeg dat alles wel vanzelf in orde zou komen. Nazicht in België toonde aan dat zijn knie helemaal niet in orde was en binnenkort dient te worden geopereerd.

Verzoeker is begrijpelijkerwijs doodsbang om te moeten terugkeren naar Italië vooral omwille van zijn medische voorgeschiedenis en de onmenselijke behandeling die hij daar heeft verkregen.

Verzoeker heeft er tevens op gewezen dat hij in Italië op straat leefde.

Verzoeker werd op geen enkele manier geholpen of begeleid bij het vinden van werk en huisvesting na zijn erkenning als vluchteling.

Het CGVS poneert in de bestreden beslissing dat verzoeker slechts twee maal is gaan solliciteren en niets ondernomen zou hebben om huisvesting te vinden en dus heeft verzoeker volgens het CGVS onvoldoende inspanningen geleverd.

Het CGVS stelt het zoeken en vinden van werk en huisvesting als vluchteling in Italië wel heel simplistisch voor.

Verzoeker is vluchteling, hetgeen al geen pluspunt is op zijn CV en zeker niet in een land als Italië waar men de laatste jaren een enorme verrechtsing van de maatschappij en politiek heeft kunnen vaststellen. De asielpcedure wordt steeds verstrengd, de opvang wordt steeds meer ingeperkt, en steeds meer asielaanvragen worden afgewezen. Aangezien er geen budget is om afgewezen asielzoekers terug te sturen, leven ze op straat.(zie stuk 7)

In Italië wordt evenmin geïnvesteerd in sociale/maatschappelijke integratie en taalkennis. Verzoeker beschikt over onvoldoende kennis van het Italiaans, hetgeen alweer geen pluspunt is op zijn CV : "centers can no longer provide language and culture classes, professional training, public transport vouchers, psychological support, medical care or legal aid." (zie stuk 7)

Bovendien bevond verzoeker zich nog steeds in het medisch sukkel straatje. Verzoeker brengt in herinnering dat hij, toen hij het centrum diende te verlaten, amper in staat was om zelfstandig te stappen. Dit is evenmin een pluspunt op zijn CV.

Uit de info die de raadsman van verzoeker bijbracht, blijkt dat werk en huisvesting vinden inderdaad moeilijk is en velen genoodzaakt zijn op straat te leven en vaak in handen vallen van uitbuiters :

"Migrants work all over Italy, from Tuscany to Sicily, in inhuman conditions. Many centres are now a cheap labour reservoir, due to unscrupulous entrepreneurs, inhumane laws and bureaucratic slowness" (zie stuk 7)

Uit het AIDA Rapport (update 2018) (zie stuk 9) blijkt dat er inderdaad geen opvolging en begeleiding is eens men erkend is als vluchteling en men het centrum dient te verlaten :

" There are no longer provisions dealing with the transition from first reception for asylum seekers to second -line reception for beneficiaries. ... this creates a gap in practice ... material conditions may immediately cease after the status recognition. ... These situations lead beneficiaries of international protection to face risks of destitution and homelessness(p. 143-144)

"Acces to public housing is subject to a minimum residence requirement on the national territory." (p. 146)

Het feit dat men, eens erkend als vluchteling, op straat terecht komt omdat er geen enkele vorm van integratie, opvolging en begeleiding is die kan helpen bij het vinden van huisvesting en werk, heeft dan weer een weerslag op de toegang tot de medische zorg. Uit het AIDA rapport (update 2018) (zie stuk 9) blijkt dat :

"problems related to the lack of accommodation and the lack of a domicile for beneficiaries of international protection also affect the exercise of their right to medical assistance " (p. 148)

In Italië komt men dus letterlijk in een vicieuze cirkel terecht waar men moeilijk aan kan ontkomen. Gezien het profiel van verzoeker (jong, kwetsbaar) kan dit alleen maar nog moeilijker zijn.

De verwijzing van het CG VS naar art 93 van het KB van 8.10.1981 (indienen bevestiging hoedanigheid van vluchteling) kan evenmin soelaas brengen. De vluchtelingenstatus, die werd toegekend in Italië, kan worden overgedragen of bevestigd in België. Maar, om in aanmerking te komen voor de bevestiging van de vluchtelingenstatus in België, moetje een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben en al 18 maanden in België verblijven. Je moet dus een verblijfsaanvraag om andere redenen dan asiel indienen in België en via die procedure een verblijf van onbepaalde duur verkrijgen. Dat is echter heel moeilijk in de praktijk en biedt op korte termijn geen oplossing.

Conclusie :

Indien men erkend is in een andere EU lidstaat, wordt vermoed dat men geen nood heeft aan bescherming.

Dit vermoeden is echter weerlegbaar.

Uit voorgaande blijkt dat verzoeker meer dan afdoende elementen heeft bijgebracht die aantonen dat hij zich niet langer kan beroepen op de hem toegekende bescherming in Italië.

Het systematisch onvermogen van de Italiaanse overheid om steun en structuren te bieden aan houders van internationale bescherming door gebrek aan : begeleiding, opvolging, werk, huisvesting en

medische zorg, maken dat verzoeker, rekening houdende met zijn profiel, niet kan terugkeren naar Italië zonder dat hij opnieuw wordt blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen waarvan sprake in art. 3 EVRM.

Bijgevolg heeft het CGVS het dossier van verzoeker kennelijk niet zorgvuldig behandeld door het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren"

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoekende partij indiende niet-ontvankelijk is omdat (i) uit haar verklaringen en de documenten in het administratief dossier blijkt dat zij in Italië de vluchtelingenstatus heeft verkregen en (ii) zij geen elementen heeft vermeld waaruit kan blijken dat zij Italië heeft verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en niets erop wijst dat haar status van persoon die internationale bescherming geniet niet meer geldig is. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. X).

2.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.6. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"(...)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(...)”

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-17, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoekende partij internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, in casu Italië. In de bestreden beslissing wordt immers terecht als volgt geoordeeld:

“Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Uit uw verklaringen en de documenten die u voorlegt blijkt dat u de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Italië. U legt uw vluchtelingenpaspoort voor, met nr MC0030500, uitgegeven op 3 augustus 2018.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.”

Tevens blijkt niet dat verzoekende partij thans niet langer over de vluchtelingenstatus zou beschikken in Italië. In dit verband stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing het volgende:

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië of dat,

mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X)."

Uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Italië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 84-85 e.v.).

Verzoekende partij kan dit vermoeden slechts weerleggen wanneer zij aantoont dat de door Italië geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Italië sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, met name wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 88-90 e.v.).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoont dat haar levensomstandigheden in Italië de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

2.7. Verzoekende partij is het hier evenwel niet eens mee en wijst in de eerste plaats op haar profiel waar zij betoogt dat zij nog zeer jong is en als minderjarige zowel onderweg als in Italië veel ontberingen heeft moeten verduren. De sociaal assistente heeft dienaangaande ook een verklaring geschreven. Hieruit blijkt dat verzoekende partij dient beschouwd te worden als zijnde zeer jong en kwetsbaar en niet zomaar behandeld kan worden als volwassene. Door in de bestreden beslissing te stellen dat uit deze verklaring enkel blijkt dat verzoekende partij gestresseerd is, toont de verwerende partij aan onvoldoende zorg en aandacht besteed te hebben aan het dossier.

Verzoekende partij betoogt voorts dat de verwerende partij tevens haar medische problemen minimaliseert. Zij stelt dat zij in Italië een zeer ernstige vorm van TBC heeft opgelopen waarvoor zij werd gehospitaliseerd en nadien medicatie kreeg. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt blijkt uit haar verklaringen en overgelegde medische stukken dat zij niet voldoende medische zorg kreeg in Italië. Zo werd zij pas naar het ziekenhuis overgebracht toen zij al comateus was. Na ontslag uit het ziekenhuis kon zij nog maar twee maand in het opvangcentrum verblijven en moest zij de straat op, dit terwijl zij amper in staat was te stappen. Het feit dat zij op eigen initiatief medicatie kon "bedelen" in het ziekenhuis volstaat niet om te stellen dat zij adequate medische hulp kreeg in Italië. Zij heeft ook een knieblesure opgelopen in Italië waarbij zij als medisch advies kreeg dat alles wel in orde zou komen. Nazicht in België toonde evenwel aan dat de knie binnenkort moet geopereerd worden.

Verder benadrukt verzoekende partij dat zij erop gewezen heeft dat zij in Italië op straat leefde. Zij werd op geen enkele wijze geholpen bij het vinden van werk en huisvesting. Zij stelt dat de verwerende partij het zoeken en vinden van werk en huisvesting als vluchteling in Italië wel heel simplistisch voorstelt. Zij wijst op de algemene situatie in Italië alsook haar medische situatie.

Tenslotte stelt verzoekende partij dat de verwijzing van het CGVS naar artikel 93 van het KB van 8 oktober 1981 geen soelaas kan brengen.

2.8. Waar verzoekende partij op haar profiel wijst en meent dat hier onvoldoende aandacht aan werd besteed door de verwerende partij, stelt de Raad vast dat uit het gehoorverslag CGVS blijkt dat

volgende opmerking werd gemaakt: *"Ik heb gemerkt uit de documenten dat u het soms moeilijk heeft. U heeft hierover gesproken met iemand in België"*, waarop verzoekende partij stelde: *"Het is ok nu. Ik voel me nu ok. Ik zit alleen te piekeren over mijn toekomst. Ik ben bang dat ik geen toekomst ga hebben."* Verder blijkt dat verzoekende partij verklaarde in België één keer met een psycholoog gepraat te hebben en in Italië niet gevraagd heeft met iemand zoals een psycholoog te praten (gehoorverslag CGVS, p. 12).

Verder blijkt uit voormeld gehoorverslag dat de advocaat van verzoekende partij aan het einde van het gehoor wees op een mailtje ontvangen van de sociaal assistent van verzoekende partij die gesteld heeft dat verzoekende partij nog jong is en bezorgd is over haar toekomst en gezondheid. Tevens wordt gesteld dat ze zich vaak verloren en alleen voelt en dat ze nood heeft aan steun. Alsook wordt gesteld dat verzoekende partij nachtmerries heeft, slecht slaapt en veel stress heeft. De sociaal assistent maakt zich zorgen dat verzoekende partij op straat zal leven en geen medische steun kan hebben. Volgens de sociaal assistent hoort verzoekende partij eerder bij een jong publiek dan bij volwassenen.

Het attest van de sociaal assistent is tevens gevoegd aan het administratief dossier. Uit dit attest van 10 december 2019 blijkt dat de sociaal assistent meent dat verzoekende partij zich zorgen maakt over haar toekomst en, na het meerderjarig worden, zich verloren voelt en nood heeft aan ondersteuning. De situatie zorgt voor stress. Verzoekende partij slaapt slecht en heeft nachtmerries. Zij maakt zich zorgen dat zij geen correcte medische behandeling zal krijgen bij terugkeer naar Italië en dat zij zich opnieuw op straat zal bevinden. Verzoekende partij zou zich meer als een adolescent gedragen en heeft een aangepaste aanpak bij de behandeling van haar procedure nodig. Zij moet omkaderd en begeleid worden door volwassenen. Verder attesteert de sociaal assistent dat verzoekende partij slechts één keer naar de psycholoog is geweest en dat verzoekende partij niet denkt dat een psychologische opvolging haar zal helpen. Het traumatiseert haar om over haar wedervaren te vertellen.

De attestering dat verzoekende partij eenmaal naar een psycholoog is geweest strookt met de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoekende partij op 3 december 2018 eenmaal gesproken heeft met een psycholoog op vraag van de verpleegster. Daar verklaarde verzoekende partij dat zij niet geloofde dat praten over haar problemen haar situatie zal veranderen. Zij vertelde verder over haar wedervaren en het feit dat ze net te horen kreeg dat ze meerderjarig is en riskeert teruggestuurd te worden naar Italië via de Dublin-procedure. Deze situatie veroorzaakt veel stress bij verzoekende partij. Zij heeft alles ingezet op een verblijf in België. Het is een complete desillusie. Zij voelt zich alleen in deze situatie en heeft nood aan ondersteuning. Verzoekende partij maakt zich ook zorgen om het feit dat zij geen correcte medische behandeling zal krijgen in Italië of dat zij op straat zal belanden.

In de bestreden beslissing wordt aangaande eventuele bijzondere noden als volgt gemotiveerd: *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen."*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

(..)

U legt verder ook een document voor opgesteld door een sociaal assistent van het opvangcentrum waar u verblijft, Alicja Gorzynska. Ze haalt aan dat u stress heeft en dat u meer omkadering behoeft dan andere bewoners. Omwille van deze redenen kan u echter geen internationale bescherming worden verleend ten aanzien van Italië. Om aan te tonen dat u vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten uw ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of uw politieke overtuiging. De door uw sociaal assistent aangegeven redenen om Italië te verlaten, zijnde het feit dat u stress heeft omwille van de situatie in Italië alsook dat u extra ondersteuning zou behoeven, vallen als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag. Noch uit het persoonlijk onderhoud noch uit de voorgelegde documenten blijkt dat uw persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat u een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat u een groter risico loopt dan andere burgers in Italië op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon."

Ter terechtzitting legt de advocaat van verzoekende partij een aanvullende nota neer bevattende een nieuw attest van 26 mei 2020 van dezelfde sociaal assistente die verklaart dat verzoekende partij nog steeds in afwachting is van psychologische begeleiding maar omwille van de gezondheidscrisis (waarmee de sociaal assistente doelt op de coronapandemie gelet op het tijds kader) deze begeleiding nog niet heeft kunnen plaatsvinden. Intussen zou de mentale toestand van verzoekende partij achteruitgaan, dit mede door het overlijden van haar moeder op 16 mei 2020. Verzoekende partij heeft nood aan omkadering.

De Raad kan de verwerende partij evenwel in haar beoordeling inzake het profiel van de verzoekende partij volgen. Zoals vooreerst duidelijk blijkt uit het administratief dossier was verzoekende partij zowel tijdens haar persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingen zaken als bij het CGVS in staat om zeer gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen. Zij beaamde zelf ook dat ze zich ok voelt. Bovendien legt verzoekende partij slechts attesten van een sociaal assistent neer die haar persoonlijke bevindingen inzake verzoekende partij neerpent maar waarvan gesteld moet worden dat een sociaal assistent geen medicus is en bovendien uit deze attesten ook niet blijkt dat verzoekende partij omwille van psychologische problemen niet in staat zou zijn haar relaas op adequate wijze te doen zonder bijzondere steunmaatregelen. Uit niets blijkt dat verzoekende partij niet in staat was een persoonlijk onderhoud te ondergaan of dat haar psychologische toestand haar ervan heeft weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen. Evenmin kan dit blijken uit het gesprek met de psycholoog dat verzoekende partij éénmaal heeft gehad.

Verder, voor zover zij haar mentale toestand aanhaalt ten opzichte van Italië, dient vastgesteld dat verzoekende partij initieel ook in België geen psychologische begeleiding wenste omdat zij toch van oordeel is dat dit haar niet zal kunnen helpen. Thans blijkt uit het nieuwe attest van 26 mei 2020 dat verzoekende partij wel psychologische begeleiding zou willen. Er blijkt evenwel niet dat, indien verzoekende partij werkelijk psychische begeleiding nodig heeft en wenst, zij daarvan verstoken zal blijven in Italië. Zoals uit haar verklaringen immers naar voren is gekomen heeft zij al medische zorgen ontvangen in Italië en voorts heeft zij zich in Italië nooit gewend tot een psycholoog noch heeft zij enige medische hulp ingeroepen aldaar voor haar psychische problemen. Zij maakt met haar betoog aldus niet aannemelijk dat, wanneer zij in Italië toch professionele hulp zou zoeken voor haar psychische problemen, zij van deze hulp verstoken zal blijven.

Evenmin kan aangenomen worden op grond van hetgeen de sociaal assistent vermeldt of op grond van het eenmalig gesprek met een psycholoog, dat verzoekende partij in Italië niet bij machte zou zijn om zich te wenden tot de Italiaanse autoriteiten of andere organisaties om haar bij te staan. Uit de verklaringen van verzoekende partij kan niet blijken dat zij onvoldoende zelfredzaamheid daartoe vertoont. De verzoekende partij maakt ook geenszins aannemelijk dat haar mentale kwetsbaarheid voortvloeit uit een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waarin zij buiten haar wil en eigen keuzes door toedoen van de Italiaanse autoriteiten zou zijn terechtgekomen. Immers, zoals duidelijk blijkt uit haar verklaringen werd verzoekende partij wel degelijk opgevangen in Italië en heeft zij, nadat zij het opvangcentrum moest verlaten ingevolge haar erkenning en het feit dat zij genezen was, geen enkele ernstige poging meer ondernomen om werk en opvang te zoeken. Zo stelde zij dat zij, na haar vertrek uit het opvangcentrum, verder stiekem verbleef in het opvangcentrum en daar eten kreeg van vrienden. Daarna heeft zij minder dan een maand op straat verbleven waarna zij uit Italië is vertrokken (gehoorverslag CGVS, p. 8). Verder verklaarde verzoekende partij dat zij slechts tweemaal gesolliciteerd heeft voor werk en dit tijdens haar verblijf in het opvangcentrum. Tevens blijkt uit haar verklaringen dat deze sollicitaties dateerden van voor haar verblijf in het ziekenhuis (gehoorverslag CGVS, p. 9) hetgeen betekent dat, zelfs toen ze nog enkele maanden nadien in het opvangcentrum verbleef, verzoekende partij ook geen enkele poging ondernam om onderdak en tewerkstelling te vinden. Haar verklaring dat dit lag aan het feit dat zij ziek was (gehoorverslag CGVS, p. 10), overtuigt niet. Immers blijkt dat zij, na haar ontslag uit het ziekenhuis enkel nog medicatie nodig had. Verder stelde verzoekende partij dat zij zich *“Elke maand”* naar het ziekenhuis begaf om haar medicijnen te krijgen (gehoorverslag CGVS, p. 11). Verzoekende partij geeft daarmee zelf aan dat haar gezondheid wel degelijk toeliet zich fysiek te verplaatsen. De Raad acht het dan ook niet aannemelijk dat haar medische toestand na ontslag uit het ziekenhuis nog steeds dermate ernstig was dat dit haar zou verhinderd hebben haar zoektocht naar werk en onderdak aan te nemen.

Uit de door verzoekende partij aangehaalde landeninformatie kan ook geenszins worden afgeleid dat de algemene situatie in Italië zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet en die kampt met een aantal psychische en

fysieke klachten (onder meer omwille van de toestand op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid, opvang en medische zorgen) zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partij dient zulks aldus in concreto en aan de hand van haar persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken, waarin zij evenwel niet slaagt.

Gelet op wat voorafgaat toont de verzoekende partij, door te wijzen op haar mentale problemen, geenszins aan dat zij in Italië niet van de nodige bescherming kan genieten.

2.9. Waar verzoekende partij blijft hameren op het gegeven dat zij TBC heeft opgelopen en zij in het verzoekschrift stelt dat zij zich nog steeds in een medisch sukkelstraatje bevindt, blijkt evenwel uit haar verklaringen *"Ik had TBC opgelopen, maar nu ben ik gezond. Ik heb 1 jaar onder behandeling geweest en ik ben nu gezond"* (gehoorverslag CGVS, p. 4). Ook verder, wanneer gesteld wordt: *"Maar u vertelde me daarnet dat het voor u moeilijk was in Italië omdat u toen ziek was. U bent nu gezond vertelde u mij, gaat dit de situatie niet veranderen in Italië?"* repliceert verzoekende partij: *"Ik kan wel op zoek gaan, maar het is zeer moeilijk. Het is hartstikke moeilijk voor de vluchtelingen. In het begin wordt je wel verwelkomd, maar daarna laten ze je gewoon aan je lot over."* (gehoorverslag CGVS, p. 13). Ook uit de door haar neergelegde medische stukken die zich in het administratief dossier bevinden, meer bepaald het *"Rapport de consultation"* van het C.H.U de Charleroi van 21 juni 2019 blijkt dat de tuberculose met succes behandeld werd en genezen is. Bijgevolg is het thans geenszins ernstig van verzoekende partij weerom te verwijzen naar de TBC om aannemelijk te maken dat zij hierdoor nog steeds medische problemen heeft.

Evenmin kan verzoekende partij gevolgd worden in haar kritiek aangaande de medische zorg in Italië. Met haar betoog dat zij pas naar het ziekenhuis werd overgebracht toen zij al comateus was, toont zij geenszins aan dat zij verstoken is gebleven van de benodigde medische hulp. Immers dient vastgesteld dat zij wel degelijk behandeld werd voor de TBC in Italië en dat zij daartoe drie maanden in het ziekenhuis heeft kunnen verblijven waarna zij nog verder medicamenteus behandeld werd (gehoorverslag CGVS, p. 7 en 11). Ook het gegeven dat verzoekende partij de aandoening opliep in Italië kan bezwaarlijk doen getuigen van het feit dat er geen adequate medische zorgen zijn. Haar subjectieve opmerkingen aangaande de medische zorgverstrekking in Italië doen geen afbreuk aan het feit dat zij wel degelijk adequate medische zorgen heeft gekregen voor de TBC. Ook de medische attesten inzake deze aandoening die zich in het administratief dossier bevinden doen niet anderszins besluiten. Het argument als zou verzoekende partij pas in België de juiste opvolging en behandeling hebben gekregen kan geenszins blijken uit de neergelegde attesten noch door enig ander objectief gegeven.

De Raad acht de bevindingen van de verwerende partij dat: *"Verder haalt u aan dat u in Italië onvoldoende medische verzorging kreeg. Echter, toen u TBC opliep werd u in het ziekenhuis opgenomen en kreeg u verzorging (zie notities CGVS, p 7). Ook na het ontslag in het ziekenhuis bleef u door het ziekenhuis opgevolgd en kreeg u medicatie (zie notities CGVS, p 11). U geeft aan dat u in Italië een knieblesure opliep en dat u hiervoor geen verzorging kreeg. Echter, u bent naar het ziekenhuis gegaan en er werden onderzoeken uitgevoerd om de ernst van de knieblesure na te gaan (zie notities CGVS, p 12). U kreeg in Italië de dringende medische hulp die u nodig had."* en: *"U verklaart dat u genezen bent van TBC"* pertinent en correct.

Waar verzoekende partij er voorts op wijst dat zij in Italië een knieblesure heeft opgelopen en daar het advies heeft gekregen dat alles wel in orde zou komen terwijl in België blijkt dat deze knie niet in orde is en binnenkort moet worden geopereerd zoals ook naar voren komt uit de medische stukken die de verzoekende partij bij aanvullende nota ter terechtzitting heeft neergelegd, wijst de Raad op de pertinente en correcte motivering van de verwerende partij dat: *"U geeft aan dat u in Italië een knieblesure opliep en dat u hiervoor geen verzorging kreeg. Echter, u bent naar het ziekenhuis gegaan en er werden onderzoeken uitgevoerd om de ernst van de knieblesure na te gaan (zie notities CGVS, p 12). U kreeg in Italië de dringende medische hulp die u nodig had."*

Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt immers dat zij in mei 2017 tijdens het voetballen een blessure opliep aan haar knie waarvoor zij één keer naar het ziekenhuis is gegaan waar een scan werd gemaakt en waarna meegedeeld werd dat er niets mis was (gehoorverslag CGVS, pp. 11-12). Bijgevolg blijkt duidelijk dat verzoekende partij voor haar knieblesure in Italië wel degelijk werd onderzocht. Dat

op dat moment werd vastgesteld dat er niets aan de hand was, wijst er geenszins op, zoals de verzoekende partij wil laten uitschijnen, dat de medische zorgen in Italië niet adequaat zijn. Immers kan aangenomen worden dat een knieblesure – hoewel initieel niet ernstig – na verloop van tijd wel kan evolueren. Het gegeven dat verzoekende partij thans ter terechtzitting via aanvullende nota medische stukken neerlegt waaruit blijkt dat de behandelende arts in België op 22 mei 2020 attesteert dat een operatie aan de knie wenselijk is gelet op de leeftijd van verzoekende partij en de mogelijke evolutie naar artrose en miniscusscheur doet aan voorgaande geen afbreuk. Bovendien toont verzoekende partij ook niet aan dat in Italië de medische faciliteiten niet voorhanden zijn om dergelijke operatie uit te voeren of nog dat zij van deze zorgen verstoken zal blijven.

2.10. Waar verzoekende partij voorts verwijst naar de algemene situatie in Italië, meer bepaald waar zij stelt dat in Italië *“de laatste jaren een enorme verrechtsing van de maatschappij en politiek”* heeft plaatsgevonden, blijkt evenwel uit haar persoonlijk wedervaren *“Italië is een fijn land, ze hebben me goed verwelkomd. Maar als ik terugkeer naar Italië, ze gaan zeggen, je bent welkom, je bent vrij. Niemand gaat me helpen om een huis te vinden, er is geen werk. Dat wilt zeggen dat ik alles alleen moet vinden en doen.”* (gehoorverslag CGVS, p.7). Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat verzoekende partij zich in Italië steeds welkom heeft gevoeld. Ook later heeft ze nog verklaard *“Het land is veilig, het is zoals België”* met als enige bezwaar dat ze aldaar op zichzelf zou zijn aangewezen (gehoorverslag CGVS, p. 13).

Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, voorts getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Italië, blijft verzoekende partij in gebreke om aan te tonen dat haar levensomstandigheden in Italië de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Italië buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing.

Zo blijkt dat verzoekende partij tijdens haar minderjarigheid in Italië wel degelijk opgevangen werd en dat zij nadien ook nog als meerderjarige en erkend vluchteling initieel gedurende zes maanden, later omwille van medische redenen verlengd met twee maanden, opgevangen werd. Verder blijkt uit haar verklaringen dat zij zelf bitter weinig tot geen pogingen ondernomen heeft om opvang en tewerkstelling te zoeken. Zo verklaarde zij slechts twee keer gesolliciteerd te hebben en geen huisvesting gezocht te hebben. Minder dan een maand na het verlaten van het opvangcentrum verliet verzoekende partij Italië. In die omstandigheden kan de verwerende partij gevolgd worden waar zij stelt dat verzoekende partij onvoldoende heeft ondernomen om werk te vinden en dat zij ook niets ondernomen heeft om een huis te vinden. Zij heeft zich op geen enkel moment vergewist van organisaties die vluchtelingen helpen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt niet dat zij enige ernstige poging heeft ondernomen om hulp te krijgen of haar rechten te doen gelden. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in Italië terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

De stelling dat verzoekende partij in geval van terugkeer naar Italië zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoekende partij in concreto aantoont dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

2.11. In acht genomen wat vooraf is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

2.12. De door verzoekende partij aangevoerde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER